

Życie ucieka

Pociąg mknie szybko, jak rumak chyży
Naprzód, wciąż naprzód, w nieznaną dal,
Odchodzą w niebyt codzienne sprawy,
A mnie jest smutni i czegoś żal.

Czy tęsknię za tym, co przeminęło,
Za utraconym pięknem tych lat,
Czy żal mi tego, co los mi zabrał,
Tego, w czym zawiódł niewdzięczny świat.

Życie ucieka, koniec już blisko,
Nie wiedzieć kiedy nadejdzie kres,
Chcę wykorzystać tę resztkę czasu,
Cieszyć się chwilą, dopóki jest.